

➤ популяризація профосвіти.

Тенденція на розвиток окремих людей та широко розвинуте забезпечення цього розвитку шляхом вікових, соціальних та організаційних обмежень складає основну програму в європейській та американській редакціях про безперервну освіту. У закордонному педагогічному дискурсі вважають, щоб розвинути необхідну ініціативу, необхідно надати кожній особистості його проблемну область та сферу діяльності.

Європейська комісія і країни-члени ЄС визначили “навчання довжиною в життя” в рамках Європейської стратегії зайнятості як всебічну навчальну діяльність, здійснювану на постійній основі з метою поліпшення знань, навичок та професійної компетенції. Головна ідея нового підходу полягає в тому, що безперервна освіта перестає бути лише одним з аспектів освіти та перепідготовки; вона стає основоположним принципом освітньої системи й участі в ній людини впродовж всього безперервного процесу її навчальної діяльності.

Отже, в сучасному світі безперервна освіта є одним із важливих аспектів навчання. З вище зазначених аналізів освітніх практик основними чинниками виховання є організація освітнього процесу, його зміст, додаткова освіта, гуртки, практична робота та сама постать викладача. Розвиток індивідуума розглядається як безперервний процес навчання, який зосереджує увагу освітньої діяльності не лише на засвоєнні знань, а й на прийнятті активної участі у перетворенні навколишнього світу.

Незважаючи на безумовні переваги безперервної освіти для спеціалістів, цей вид освіти є непопулярним в Україні, тому в майбутньому хочуть висунути низку системних дій для активного введення безперервної освіти як на рівні закладів вищої освіти, так і на рівні місцевих фірм та компаній.

Список використаної літератури

1. Андрощук І. Безперервна освіта педагога [Електронний ресурс] / І. Андрощук // Нова педагогічна думка: науково-методичний журнал. – 2010. – № 1. – URL: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Npd/2010_1/Androsch.pdf (дата звернення: 13.10.2020).
2. Безперервна освіта. – URL: <http://www.users.kpi.kharkov.ua/lre/bde/ukr/iol/13.htm> (дата звернення: 16.10.2020).

Марина САМАР

ПІДГОТОВКА ВИСОКОПРОФЕСІЙНОГО ВЧИТЕЛЯ – НАЙВАЖЛИВІША ФУНКЦІЯ ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

На всіх етапах розвитку суспільства важливу роль в його формуванні відіграє високопрофесійний вчитель. Жодна інша професія не ставить таких умов до людини, як професіонала педагога. Тому він повинен мати гідну освіту для того, щоб навчати дітей. Учитель повинен бути професіоналом своєї справи, тому важливе місце в сучасному світі надається університету. Особливість праці вчителя полягає у тому, що об'єктом і продуктом її є людина. Не просто людина, не її фізична суть, а духовність, її внутрішній світ. Ось чому справедливо вважають, що професія вчителя належить до найбільш важливих у сучасному світі.

Мета: розкрити найважливіші функції педагогічного університету, а саме підготовка високопрофесійного вчителя нової української школи.

Великий вклад у розвиток світової педагогіки зробив чеський мислитель Я. А. Коменський. Він належав до видатних людей минулого. Філософ є засновником нової прогресивної системи. Коменського називають батьком сучасної педагогіки. Саме він у своїх педагогічних творах вперше обґрунтував весь комплекс питань, які в сукупності визначали педагогіку як науку. За його концепцією університет набуває рис не стільки науково-освітньої установи, скільки виключно наукової, що створює

прецедент конструювання такої системи освіти, на чолі якої стоїть суто наукова установа і вчений-інтелектуал, для якого викладання не є пріоритетним видом професійної діяльності і засобом самореалізації [1, с.304]. На сьогоднішній день частина педагогічних інститутів в Україні перетворені в педагогічні університети, з'явилися нові типи педагогічних навчальних закладів. Все це супроводжується якісними змінами у підготовці педагогічних кадрів, тому що вимоги до сучасного педагога є досить високими. Коменський писав «Не можна доручати справу виховання жодній неосвіченій людині, а тим більше людині не певній у моральному відношенні, і тим більше такій, чие благочестя і совість сумнівні» [2, с.152]. Ця цитата підтверджує, що кожен вчитель повинен мати достойну освіту, постійно розвиватися та самовдосконалюватися. Тому розширюється діапазон спеціальностей підготовки майбутніх фахівців у вищих педагогічних навчальних закладах. Сьогодні університетська педагогічна освіта стверджується як багаторівнева система, що охоплює неперервну підготовку студентів (бакалаврів і магістрів), науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації, а також перепідготовку педагогічних працівників та підвищення їх кваліфікації. Основними її характеристиками є фундаментальність, універсальність, гуманітарна і науково-дослідна спрямованість, які забезпечуються такими змістовими рівнями, як загальнокультурна й антропологічна, професійно-педагогічна та профільована педагогічна освіта. Соціально-освітньою місією педагогічного університету мають стати його генерувальна роль у розвитку педагогічної свідомості суспільства. Педагогічний університет повинен бути генератором ідей, моделей педагогічної діяльності, ініціатором і провідником інноваційних процесів в освітньому просторі. Підготовка студентів має вестися разом із взаємодією з викладачами, де у майбутніх педагогів будуть формуватися необхідні знання і навички. У них повинна формуватися педагогічна компетентність. Вона потребує особливого навчального процесу, де не тільки вирішуються поставлені завдання, але й ставляться нові. Основні напрями реалізації компетентнісного підходу охоплюють: спрямованість на гуманізацію освітнього процесу, який забезпечує особистісно-розвивальний характер професійної підготовки та ефективну самореалізацію й саморозвиток студента (випускника); міждисциплінарність та інтегративність, що передбачає змістову інтеграцію дисциплін соціально-гуманітарного, природничо-наукового, загальнопрофесійного і спеціального блоків професійної підготовки, їх зв'язок із майбутньою соціально-професійною діяльністю; змістово-технологічну наступність навчання і виховання студентів, яка забезпечує єдність і узгодженість педагогічних вимог і засобів, спрямованих на розвиток продуктивного стилю мислення і діяльності, особистісних якостей, що визначають сутність компетенцій [3, с.330-332]. На нашу думку сьогодні є потреба в контекстно-професійній моделі розвитку компетентності майбутнього педагога – сукупності відповідних умов, засобів, методів, технологій навчання. Модель передбачає організацію професійної діяльності, міждисциплінарну взаємодію, надання можливостей для саморозвитку і самореалізації особистості студента, створення додаткових організаційно-педагогічних умов, спрямованих на посилення мотивації студентів до навчання. Основою розвитку професіоналізму випускника вищого навчального закладу є отримання ним професійно-педагогічної підготовки, завдяки якій відбувається формування психолого-педагогічної компетентності. Набуті соціально-особистісні компетенції забезпечують результативність вирішення соціально-професійних завдань [4, с.34].

Сучасний вчитель – це професіонал, який знаходиться у постійному творчому пошуку. Він повинен бути конкурентоспроможним та володіти надзвичайними можливостями впливати на проблеми світогляду особистості. Такому фахівцю необхідна науково-дослідна підготовка з метою подальшого відтворення нових знань та впровадження їх у педагогічну практику. Професійна підготовка має орієнтувати майбутніх педагогів на поступовий перехід до самостійної навчально-професійної

діяльності, починаючи з навчання під безпосереднім керівництвом викладача і з його допомогою через напівсамостійну роботу до повністю самостійної. Розвиток освітнього середовища педагогічного університету має здійснюватися на основі наукових досліджень. Оскільки результат освіти визначається формуванням компетенцій, майбутньому педагогу для постійної затребуваності в суспільстві знань необхідно стати компетентним у створенні нового знання.

Отже, діяльність педагогічних університетів у розвитку сучасного суспільства зосереджена на підготовці кваліфікованих фахівців, що забезпечують: відтворення здобутків людської цивілізації у мисленні і продуктах діяльності наступних поколінь; опанування способами створення культурних зразків діяльності; осмислення і використання освітніх технологій, що призводять до творчого використання й розвитку культурно осмисленої діяльності; їх інноваційного розвитку. Таким чином, давня професія учителя на теперішній час набуває нового розвитку, який відображає потреби сучасної школи на шляху її гуманізації і демократизації. Вирішення цих завдань, з одного боку, забезпечують розвиток педагогічного університету як соціокультурного феномена у сучасному суспільстві, з іншого, – визначають вектори його діяльності, які сприяють ефективності цього процесу, виводять його на рівень інноваційності і конкурентної спроможності на ринку освітніх послуг у суспільстві знань.

Список використаної літератури

1. Коменський Я. А. «Велика дидактика». – Вибрані педагогічні твори: в 2-х томах / Ян Амос Коменський – Т.2, 1982 – с.152.
2. М. Зубрицька Ідея Університету: Антологія / Упоряд.: Н. Бабалик, З. Рибчинська; відп.ред. М.Зубрицька. – Л.: Літопис, 2002. – с. 304
3. Дем'яненко Н. М. Концепція компетентісно-професійного підходу в підготовці викладача вищого навчального закладу / Н. М. Дем'яненко // Реалізація європейського досвіду компетентісного підходу у вищій школі України: методолог. семінар. – К.: Педагогічна думка, 2009. – с. 330–332.
4. Дем'яненко Н. М. Стаття «Підготовка педагогічних кадрів: пошук інноваційної моделі» журнал «Рідна школа» м. Київ.2012. – с. 34

Аліна КОШЛЯК

ЕЛЕКТРОННЕ НАВЧАННЯ ДОРΟΣЛИХ ЛЮДЕЙ В УМОВАХ ОСВІТЬНОГО СЕРЕДОВИЩА УНІВЕРСИТЕТУ

Освіта дорослих як культурний феномен, соціальне явище та освітня мета має державну цінність, визначає провідні принципи освітньої політики в інтересах людини, суспільства, країни. Вона охоплює увесь культурний простір країни, всі категорії дорослого населення. Система освіти дорослих існує як своєрідний випереджувачий механізм, що стабілізує прогресивно-еволюційний розвиток сучасного суспільства.

На п'ятій міжнародній конференції в Гамбурзі навчання дорослих назвали ключом прогресу в ХХІ столітті. Урядам всіх держав було рекомендовано розглядати його як одне із провідних напрямків державної політики.

У наш час зростає значущість освіти дорослих, яка згідно матеріалів ЮНЕСКО, має забезпечити людину комплексом знань і умінь для активного творчого життя в сучасному суспільстві. Йде мова про розвиток людини упродовж усього життя, про неперервну освіту, яка супроводжує людину в різні періоди її життєтворчості. У сучасному суспільстві неперервна освіта набуває характеру парадигми науково-педагогічного мислення.

Інтенсифікація процесу навчання дорослих людей в умовах швидкого розвитку техніки і виробництва забезпечується використанням нових технологій навчання, які